

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏହା ହେଉଛି ବିଶାଳ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ରତ୍ନମଣ୍ଡଳ ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ବନ୍ଧ୍ୟାସ୍ତ୍ରମାନ ଅଟ, ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଭିନୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ପୁରୁଷାରଥ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- କର୍ମାତୀତ ହେବା ପାଇଁ ପୁରା-ପୁରା ସମର୍ପଣ ହେବା ପାଇଁ ପଡିବ । ନିଜର କିଛି ବି ରହିବ ନାହିଁ ଯଦି ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଯାଇଥିବ ତେବେ ଯାଇ କର୍ମାତୀତ ହୋଇପାରିବ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଧନ-ଦୌଳତ, ପିଲା-ଛୁଆ ମନେ ପଡୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କର୍ମାତୀତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗରିବମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ଅଟେ । ଗରିବ ପିଲାମାନେ ତୁରନ୍ତ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ସହଜରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ରହିପାରନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାଣୀ ବାବା ବସି ରୁହାଣୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଭାବରେ ଅଛି ଯେ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଉକ୍ତମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ନଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମମର ଚକ୍ରର ଏବେ ଶେଷ ହେଉଛି । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ଅବିନାଶୀ ମଣ୍ଡପ ଅଥବା ଷ୍ଟେଜ ଅଟେ । ଏହା ଏକ ଅବିନାଶୀ ନାଟ୍ୟଶାଳା ଅଟେ । ତୁମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ନାଟ୍ୟଶାଳାକୁ ଛାଡି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଅପରିଚିତ ଆତ୍ମାମାନେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପରିଚିତ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଖେଳର ଶେଷ ସମୟ । ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖର ଏବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏସବୁ ମାୟାର ଆତମ୍ଭବ ଅଟେ । ଯାହାକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସଂଗ୍ରହ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, କେତେ କୋଠାବାଡି, ମୋଟର ଆଦି ରହିଛି । ଏହାକୁ ମାୟାର ପ୍ରତିଯୋଗିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି, ନରକର ସଂଗ୍ରହ ସହିତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଚାଲିଛି । ଏହା ଅଳପ ସମୟର ସୁଖ, ଉତ୍ସାହ ଅନୁସାରେ ଏହା ହେଉଛି ମାୟାର ପ୍ରଲୋଭନ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେତେ ଜେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ ତ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ଥିଲା । ଏବେ ତ ଏହି ନାଟ୍ୟଶାଳା ପୁରା ଭରପୁର ହୋଇଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଚକ୍ରର ଶେଷ ହେଉଛି ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବ । ସାରା ସୃଷ୍ଟି ନୂଆ ହେବା ଦରକାର ନା । ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ ଏହା ତ ଅଗଣିତ ଥର ହୋଇ ଆସିଛି । ଏହା ଅନାଦି ଖେଳ ଅଟେ ନା । ଏହା କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଏକଥା କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଅନାଦି ଭାବେ ଚାଲି ଆସୁଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜଞ୍ଜନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କିଛି ବି ଜାଣିନଥିଲ । ଏକଥା ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, କେବଳ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମପୁଣୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଜାଣିଛ ପୁଣି ଏହି ଜଞ୍ଜନ ପ୍ରାୟଶ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ବାବା ଆମକୁ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଇଲେ ଆଉ ବାକି କ’ଣ ଦରକାର । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ପାଇବାର ଥିଲା ପାଇଗଲା, ବାକି ଆଉ କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପଡିତ ହୋଇଛ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଚକ୍ର ଅଟେ ନା । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ହିଁ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବ । ଏହା ରୁଦ୍ରମାଳା ଅଟେ ନା । ଏହି ମାଳାରେ ସାରା ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଛନ୍ତି । ସୂତାରୁ ବାହାରି ପରମଧାମ ଚାଲିଯିବେ ପୁଣି ଏହିପରି ଆସି ରୁଦ୍ରମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବେ । ଏହା ବହୁତ ବଡ଼ ମାଳା ଅଟେ । ଶିବବାବାଙ୍କର କେତେ ଜେର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଦେବତାମାନେ ଆସୁଛ । ଏହା ବେହର ମାଳା, ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତେ ମଣି ସମାନ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଛନ୍ତି । ରୁଦ୍ରମାଳା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ମାଳାର ଗାୟନ କରାଯାଇଥାଏ । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କୌଣସି ମାଳା ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁମାର-କୁମାରୀଙ୍କର ମାଳା ହୋଇନଥାଏ କାହିଁକି ନା ତୁମର ଉନ୍ନତି, ଅବନତି ହେଉଛି ପୁଣି ତୁମେ ହାରି ମଧ୍ୟ ଯାଉଛ । ବାରମ୍ବାର ତୁମକୁ ମାୟା ତଳେ ପକାଇ ଦେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ନାହିଁ, ଯେବେ ତୁମେ ପୁରା ପାସ୍ ହୋଇଯାଉଛ ତେବେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ମାଳା ହେଉଛି । ଏପରି ଭାବରେ ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବଂଶାବଳୀ ରହିଛି । ତୁମେ ପାସ୍ ହୋଇଯିବା ପରେ କହିପାରିବେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମାଳା ରହିଛି । ବଂଶାବଳୀ ରଚନା ହୋଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମାଳା ତିଆରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଆଜି ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି, କାଲି ପୁଣି ମାୟା ଚାପୁଡା ମାରି କାୟା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା କରିଥିବା ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଛନ୍ତି ତେଣୁ କେଉଁଠାରୁ ତଳକୁ ଖସୁଛ, ବିଚାର କର । ବାବା ତ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ଯଦି ହାରିଗଲ ତେବେ ସବୁ କିଛି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । କାମ ବିକାର ମହାଶତ୍ରୁ । ଏହାଠାରୁ ହାରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବାକି ସବୁ ବିକାର ତା’ର ପିଲାଛୁଆ ଅଟନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ହେଲା କାମ ବିକାର । ତେଣୁ ଏହା ଉପରେ ହିଁ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । କାମ ବିକାର ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ତୁମେ ଜଗତଜିତ ହୋଇଯିବ । ଏହି ୫ ବିକାର ତୁମର ଅଧାକଳ୍ପର ଶତ୍ରୁ ଅଟନ୍ତି, ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଛାଡୁନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ପାଟି କହୁଛନ୍ତି ଯେ କରୋଧ କରିବାକୁ ପଡୁଛି, କିନ୍ତୁ ଦରକାର କ’ଣ ଅଛି, ସନ୍ଦେହର ସହିତ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଚୋରକୁ ଯଦି ସନ୍ଦେହର ସହିତ ବୁଝାଇବ ତେବେ ସିଏ ତୁରନ୍ତ ସତ୍ୟ କହିଦେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ସନ୍ଦେହର ସାଗର ଅଟେ ନା, ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହର ସହିତ କାମ କରିବା ଉଚିତ । ଭଲେ କୌଣସି ପୋଜିସନରେ ଥା’ନ୍ତୁ, ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ତ ମିଲେଗ୍ରୀବାଲା ମଧ୍ୟ

ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯଦି ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ କେବଳ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କର । ସେମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି — ତୁମେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ମଲେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହିଁ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମି ଅଟେ । ସେମାନେ ଲଢେଇ କରି-କରି ମରିଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଯାଇ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସଂସ୍କାର ନେଇ କରି ଯାଉଛନ୍ତି । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ତ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିଲେ ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଇପାରିବ କାହିଁକି ନା ବରତ୍ତମାନ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ଥାପନା ଦ୍ଵାରା ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଯଦି ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଗଲେ ତେବେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନର ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଏହି ମେଳା ଆଦି କରୁଥିବାରୁ କେତେ ପ୍ରଜା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ରୁହାଣୀ ସେନା ଅଟ ନା ଏଥିରେ କମାଣ୍ଡର, ମେଜର ଆଦି କମ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ପ୍ରଜା ତ ବହୁତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି ସିଏ କିଛି ନା କିଛି ଭଲ ପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ, ଦ୍ଵିତୀୟ, ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ରହିଥାଏ । ତୁମେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଚାଲିଛ, କେହି-କେହି ତ ବିଲକୁଲ୍ ତୁମ ଭଳି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କେହି ପୁଣି ସବୁଠାରୁ ଉପରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, ଦେଖାଯାଏ ଜଣେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କଠାରୁ ଉନ୍ନତ କରିଚାଲୁଛନ୍ତି । ନୂଆ-ନୂଆମାନେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣାଙ୍କଠାରୁ ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପୁରା ଯୋଗ ଲାଗିଗଲା ତେବେ ବହୁତ ଉନ୍ନତ କରିବେ । ସବୁ କିଛି ଯୋଗ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ ତୁମେ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରୁଥିବ । ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପଡିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନରେ ରହି ଖାଅ । କିନ୍ତୁ କେହି ୨ ମିନିଟ୍, ୫ ମିନିଟ୍ ସ୍ଥାପନରେ ରହୁଛନ୍ତି । ସାରା ସମୟ ସ୍ଥାପନରେ ରହିବା, ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ ଅଟେ । ମାୟା କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି, ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାର ସ୍ଥାପନ ରହିବ ନାହିଁ ତେବେ ଯାଇ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ଯଦି କିଛି ବି ନିଜର ଥିବ ତେବେ ତାହା ମନେ ପଡିବ । କିଛି ବି ମନେ ନପଡୁ, ଏହି ବାବା ଉଦାହରଣ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ଵାତ୍ମକର କ'ଣ ମନେ ପଡିବ ? କେହି ପିଲାଛୁଆ, ଧନ ସମ୍ପଦତି ଆଦି ଅଛି ? କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ମନେ ପଡୁଛ । ତୁମେମାନେ ତ ନିର୍ଗତିତ ବାବାଙ୍କ ମନେ ପଡିବ କାହିଁକି ନା ବାବା ଆସିଛନ୍ତି କଲ୍‌ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧି ଫୁଲମାନଙ୍କ ଆତକୁ ହିଁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ ଆଆନ୍ତି । ବିନା ସୁଗନ୍ଧର ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ବଗିଚା ଅଟେ ନା । ବାବାଙ୍କୁ ବାଗବାନ, ମାଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ମନୁଷ୍ୟ କରୋଧରେ କେତେ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରିଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — କେବେ କେହି କରୋଧ କଲେ ଶାନ୍ତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କରୋଧ ମଧ୍ୟ ଏକ ଭୂତ ଅଟେ ନା । ଭୂତ ପାଖରେ ଶାନ୍ତିରେ ଉତ୍ତର ଦେବା ଉଚିତ୍ ।

ସର୍ବସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଶିରୋମଣୀ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ୍ ଗୀତା ହେଲା ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତ । ଈଶ୍ଵରୀୟ ମତ, ଆସୁରୀ ମତ ଏବଂ ଦୈବୀ ମତ ବିଷୟରେ ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ଵର ହିଁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହୋଇଗଲ, ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ କ'ଣ କରିବ ? ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ତ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରୁଛ । ସେଠାରେ ତୁମେ ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ଆମ ପୁରୁଷାରଥର ଫଳ ଅଟେ । ଅନେକ ଥର ତୁମେ ସତ୍‌ସ୍ଵରୂପକୁ ଯାଇଛ । ଏହି ଚକ୍ର ତ ଘୁରି ଚାଲିଛି । ସତ୍‌ସ୍ଵରୂପ ତ୍ରେତା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ଫଳ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଅଛି । ବାବା ଆସି ଏଠାରେ ଭକ୍ତିର ଫଳ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଏବେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍‌ସ୍ଵରୂପର ଯୋଗ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ ହିଁ ତୁମକୁ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ, ତୁମେ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ଭଗବାନ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ -ଭଗବତୀ କରାଇବେ ନା । କିନ୍ତୁ ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ କହିବା ଭୁଲ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବବାବାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିବିଡ଼ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁ ହେବେ ବରତ୍ତମାନ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ହିଁ ଶିବଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହେଉଛି । ସୂକ୍ଷ୍ମମତବାସୀଙ୍କୁ ଫରିସ୍ତା କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମକୁ ଫରିସ୍ତା ହେବାର ଅଛି, ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଉଛି, ବାକି ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ମୂଳବତନରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରବତା ଥାଏ । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଭାଷା ଓ ସ୍ଵପ୍ନବତନରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବିସ୍ତାରର କଥା । ବାକି ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ, ମୋତେ ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମଚକ୍ରକୁ ମନେପକାଅ । ଏଠାରେ ବସି ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ସ୍ଥାପନ କର । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁଃଖଧ୍ୟାନକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଏହା ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି । ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ଲୋକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜା-ରାଣୀ ହେବା ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଅଟେ । ସେଠାରେ ସୁଖ ହିଁ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସୁଖକୁ ମାନୁନାହାନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ କୋଟି-କୋଟି ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ପାଳନା ଏବଂ ରୋଜଗାର ଗୃହସ୍ଥିମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରଥମତଃ ତୁମେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟରେ ଲାଗାଇଲ, ପୁଣି ପାପର ଧନ୍ଦା କରିବାରୁ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଗଲା । ତୁମେମାନେ ତ ବରତ୍ତମାନ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ-ରତନର ନେଣ-ଦେଣ କରୁଛ । ସେମାନେ ଧରମଶାଳା ଆଦି ତିଆରି କରୁଥିବାରୁ ପରଜନ୍ମରେ ଭଲ ଫଳ ପାଇବେ । ଇଏ ତ ଅବିନାଶୀ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଦାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ, ମାତ୍ର ତାହା ପରୋକ୍ଷ ଅଟେ । ଈଶ୍ଵର ଅର୍ପଣମ କରୁଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ଭୋକ ତ ଉଭୟଙ୍କୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ଭୋକ ହେବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦାତା ନୁହଁନ୍ତି । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି, ନେଲାବାଲା ନୁହେଁ । ଏକ ଦେବେ ୧୦ ପାଇବେ । ଗରୀବ ୨୫ଟଙ୍କା ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ପଦମ ମିଳିଯାଇଥାଏ (ସୁଦାମାର ଉଦାହରଣ) । ଭାରତ ସୁନାର ଚଢ଼େଇ ଥିଲା ନା । ବାବା କେତେ ଧନବାନ୍

କରିଥିଲେ । ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିରରେ କେତେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିଲା । ସବୁ ଲୁଟ କରି ନେଇଗଲେ । ବହୁତ ବଡ଼-ବଡ଼ ହୀରା-ନୀଳା ଥିଲା, ଏବେ ତ ତାହା ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିଳୁନାହିଁ । କଟାକଟି ହୋଇ କାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥରେ ଲାଗିଗଲା । ପୁଣି ଅରେ ଇତିହାସର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ସେଠାରେ ସବୁ ଖଣି ତୁମ ପାଇଁ ଭରପୁର ହୋଇଯିବ । ହୀରା-ନୀଳା ତ ସେଠାରେ ଯେପରି ପଥର ସମାନ ରହିବ । ବାବା ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜଞ୍ଜାନ ରତ୍ନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ବହୁତ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛ । ତେଣୁ ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯେତେ ପଢ଼ିବ, ସେତେ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଏ ନା — ଏହି ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରି, ପୁଣି ଏହିଭଳି ପଦ ପାଇବି । ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଜାଣିଛ ଲାଏ ଦେବତା ହେବେ । ଏହା ତ ନିତ୍ୟ ଚିତ୍ତ ଅଟେ । ଆମେ ସେଠାରେ ଚୈତନ୍ୟରେ ହେବୁ । ଏହି ଚିତ୍ତର ଯାହାକୁ ତୁମେ ତିଆରି କରିଛ ତାହା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା ? ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିରେ ତୁମେ ଦେଖି ଆସିଛ ନା । ଏହି ଚିତ୍ତର ବହୁତ ଆଗ୍ରତରୂପଜନକ ଅଟେ । କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମା ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଯଦି ଲାଏ କାହାଠାରୁ ଶିଖିଆ'ନ୍ତେ ତେବେ କ'ଣ ଜଣେ ଶିଖିଆ'ନ୍ତେ, ଅନୁସନ୍ଧାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଶିଖିଆ'ନ୍ତେ ନା । ଲାଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କିଛି ବି ଶିଖି ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବାବା ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା କରାଇଛନ୍ତି । ଏହି ଚିତ୍ତର ସବୁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଦ୍ଵାରା ହୋଇନାହିଁ । ଏସବୁ କିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏହାର କିଛି ବି ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଅନ୍ତ ହେବ । ଭକ୍ତିର କେତେ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ଏସବୁ କିଛି ରହିବ ନାହିଁ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ ହେବ । ତୁମେ ଅନେକ ଥର ସାହରଗର ମାଲିକ ହୋଇଛ ପୁଣି ମାୟା ତୁମକୁ ହରାଇ ଦେଉଛି । ବିକାରକୁ ମାୟା କୁହାଯାଉଛି, ଧନକୁ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ରାବଣର ଜଞ୍ଜିରରେ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିଲ । ରାବଣ ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହି ଦେବାରୁ ପୁଣି ଅଧା-ଅଧାର ହିସାବ ବାହାରୁନାହିଁ । କେତେ ଫରକ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମକୁ ବାବା କହିଛନ୍ତି ଯାହା କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଜନ୍ମ ତ ହେବ ନାହିଁ । ଏସବୁ କାହାଣୀ ଅଟେ । ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଦେବୀ-ଦେବତା କ'ଣ ଏତେ ବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ କି! ଏଥିରେ ବୁଦ୍ଧି କାମ କରୁନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏବେ ଯଦି ଆମେ ନିଜକୁ ଭୁଲି ବୋଲି ମାନିନେବୁ ତେବେ ଆମର ସବୁ ଶିଷ୍ୟ ଆମକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବେ । ତେଣୁ ଆନୁଦୋଳନ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ସେମାନେ ତୁମ ମତକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କରି ନିଜର ଗତି ଛାଡ଼ିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କିଛି ବୁଝିବେ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ନୁହେଁ । ନା ସାହୁକାରମାନେ ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ନେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟେ । ସାହୁକାର ଲୋକେ କେବେ ସମର୍ପଣ ହୋଇ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ବଡ଼ ଜରଦସ୍ତ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଗରୀବମାନଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ନେବେ । ସାହୁକାରମାନଙ୍କଠାରୁ ନେଲେ ପୁଣି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସାହୁକାରମାନେ ମୁସକିଲରେ ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ଧାରଣ କରିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏଥିରେ ସବୁକିଛି ଭୁଲିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । କିଛି ବି ପାଖରେ ରହିବ ନାହିଁ ତେବେ ଯାଇ କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ସାହୁକାରମାନେ ତ ଭୁଲିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବର୍ଷା ନେଇଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ନେବେ । ଆରୁଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଯେପରି ବାବା ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ମାଷ୍ଟର ସ୍ନେହର ସାଗର ହୋଇ ସ୍ନେହ ଆଧାରରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଅଛି, କ୍ରୋଧ କରିବାର ନାହିଁ, ଯଦି କେହି କ୍ରୋଧ କରୁଛି ତେବେ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁଃଖର ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ବେହରା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅବିନାଶୀ ଜଞ୍ଜାନ ରତ୍ନର ଆଦାନ-ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନମନାଭବ ସହିତ ମଧ୍ୟସ୍ଥାଜୀବ ମନ୍ତ୍ରର ସାହରୁପରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ମହାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନମନାଭବ ସହିତ ମଧ୍ୟସ୍ଥାଜୀବ ହେବାର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ନିଜର ସାହରୁଗ ଦୁନିଆର ସାହରୁପ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହିଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥାଜୀବ କୁହାଯାଏ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତି ଶୁଦ୍ଧିକର ଖୁସି ବା ନିଶାରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥାଜୀବର ମନ୍ତ୍ର ସାହରୁପରେ ସ୍ଥିତ ରହିପାରିବେ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥାଜୀବ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହୁଥିବେ । ଏହିଭଳି ପିଲାମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ମହାନ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ସ୍ମୃତି ସାହରୁପ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ମହାନ ଆତ୍ମା ହେବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଖୁସି ତୁମର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମ୍ପଦ ଅଟେ ତେଣୁ ଏହି ସମ୍ପଦକୁ କେବେହେଲେ ଛାଡ଼ିବାର ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***